

मीठे बच्चे – अब तिमी यसतो दुनियाँको मालिक बनछौ जहाँ कुनै हद हुँदैन, योगबलद्वारा सारा विश्वको राजाई लिनु- यो पनि आश्चर्य हो।”

परश्व:- ड्रामाको कुन बन्धनमा बाबा पनि बाँधिनु भएको छ?

उत्तर:- बाबा भननुहुन्छ- मलाई तिमी बच्चाहरूको सममुख आउनै परछ। म यस बन्धनमा बाँधिएको छु। जबसम्म म आउँदिन, तबसम्म जे लिएको धागो खुल्न सकदैन। बाँकी म तिमीहरूलाई कुनै कृपा वा आशीर्वाद दिन आउँदिन। मैले कुनै मरेकालाई ब्यूँताउँदिन। म त आउँछु तिमीलाई पतितबाट पावन बनाउन।

गीत:- तमहे पाके हमने ...

ओम् शान्ति। गीतको शब्द सुनेर तिमी बच्चाहरू खुसीले गद्-गद् हुनुपरछ किनकि सममुख बसेका छौ। सारा दुनियाँमा कति विद्वान, पण्डित, आचार्य छन् तर कोही पनि मनुष्य मातरलाई यो थाहा छैन- बेहदको बाबा हर ५००० वर्षपछि आउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ। बच्चाहरूले भन्छन् पनि- जसतो हुँ, जो हुँ, हजुरको हुँ। बाबा पनि भननुहुन्छ- जे छौ, जसतो छौ- मेरा बच्चा हो। तिमीले पनि जानेका छौ- उहाँ सबै आतमाहरूका पिता हुनुहुन्छ। सबैले पुकार्छन्। बाबा समझाउनु हुन्छ- हेर, रावणको कति छायाँ परेको छ। एक जनाले पनि बुझ्न सकदैन, जसलाई हामी परमपिता परमात्मा भन्छौ। फेरि पिता भन्दा खुसी किन हुँदैन, यो बिरसेका छन्। उहाँ बाबाले नै हामीलाई वरसा दिनहुन्छ। बाबा स्वयंले नै समझाउनु हुन्छ, यो यति सहज कुरा पनि कसैले बुझ्न सकदैन। बाबा समझाउनु हुन्छ- उहाँ त उही हुनुहुन्छ, जसलाई सारा दुनियाँले पुकार्छ- ओ खुदा, हे राम... यसरी पुकार्दै-पुकार्दै पराण छोडिदिन्छन्। यहाँ उही बाबाले तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। तिम्रो बुद्धि अब त्यहाँ जान्छ। बाबा आउनु भएको छ- कल्प पहिला जसरी। कल्प-कल्प बाबा आएर पतितबाट पावन बनाएर दुरगतिबाट सुदगतिमा लै जानु हुन्छ। गायन पनि गरिन्छन्- सरस्वका पतित-पावन बाबा। अहिले तिमी बच्चाहरू उहाँको सममुख बसेका छौ। तिमी हौ मीठा प्यारा बच्चाहरू। तिम्रो नै कुरा हो। बाबाले पनि यहाँ नै जनम लिनहुन्छ। बाबा भननुहुन्छ- मैले भारतमा जनम लिनछु त्यसैले अवश्य प्यारो लाग्छ। याद पनि सबैले उहाँलाई गरिन्छन्। जो जुन धर्मको हो, उसले आफ्नो धर्म स्थापकलाई याद गरिन्छ। हिन्दुहरूले नै जानेका छैनन्- हामी आदि सनातन धर्मको थियौं। बाबाले समझाउनु हुन्छ- भारत खण्ड नै प्राचीन स्थान हो। भन्छन्- कसले भनेको हो केवल भारत खण्ड मातर थियो? अनेकानेक कुरा सुनिन्छ। कसैले के भन्छन्- कसैले के भन्छन्। कसैले भन्छन्- कसले भनेको हो गीता शिव परमात्माले नै उच्चारण गर्नुभएको हो? कृष्ण पनि त परमात्मा थिए, उनले भनेका हुन्। परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। उहाँको नै सारा खेल हो। भगवानका यी सबै रूप हुन्। भगवानले नै अनेक रूप धारण गरेर लीला गर्नुहुन्छ। भगवानले जे चाह्यो सो गर्न सक्नुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- माया पनि कति प्रबल छ। आज भन्छन्- बाबा हामीले वरसा अवश्य लिनछौं, नरबाट नारायण बनछौं। भोली यहाँ हुँदैनन्। तिमीले जानेका छौ पनि- कतिले छोडेर गए। मममालाई मोटरमा घुमाउँथे। आज छैनन्। यसता राम्रा-राम्रा पनि मायाको सङ्गमा आएर यसरी गिरिन्छन्, जो एकदम तल पुग्छन्। जसले कल्प पहिला बुझेका थिए, उनैले बुझ्छन्। आजकल दुनियाँको के हालत छ। तिमी बच्चाहरूले आफूलाई हेर तिमी के बनछौ? गीत सुन्यौ नि। भन्छन्- हामीले यसतो वरसा लिनछौं, जसबाट हामी सारा विश्वको मालिक बनछौं। त्यहाँ कुनै हदको कुरा नै हुँदैन। यहाँ हद छ। भन्छन्- हाम्रो आकाशमा तिम्रो एरोप्लेन आयो भने शूट गरिदिन्छौं। त्यहाँ त कुनै हदको कुरा नै रहँदैन। यो पनि गीत गाउँछन् तर अर्थ कहाँ समझ्नेछन्। तिमीले त जानेका छौ- अवश्य बाबाद्वारा फेरि हामी विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। अनेक पटक यो ८४ को चक्कर लगाएका छौं। थोरै समय दुःख पायौं, सुख त धेरै हुन्छ। त्यसैले बाबा भननुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूलाई अपार सुख दिनछु। अब मायासँग नहार। बाबाका बच्चाहरू धेरै

छन्। सबै त समान रूपमा सपूत हुन सकदैनन्। कसै का ५-७ बच्चाहरू हुन्छन्, त्यसमा १-२ कपूत भए भने दिमागै खराब गरिदिन्छन्। लाखौं-करोडौं रूपैयाँ उडाइदिन्छन्। पिता एकदम धरमातमा, बच्चाहरू बिल्कुल शून्य खातामा। बाबाले यस्ता धेरै उदाहरण देखेका छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- सारा दुनियाँ उहाँ बहेद बाबाको सन्तान हुन्। बाबा भननुहुन्छ- मेरो जनम-भूमि यही भारत हो। हरेकलाई आफ्नो धरतीको कदर हुन्छ। अनन्त कही शरीर छोडेर पनि उसलाई आफ्नो गाउँमा लिएर आउँछन्। बाबा पनि यहाँ नै आउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई फेरि बहेदको वरसा दिनहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले भन्छौ- हामी फेरि देवता विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। हामी मालिक थियौं, अब त के हालत भएको छ। कहाँ बाट कहाँ आइपुगेका छौं। ८४ जनम भोग्दै-भोग्दै यो हालत भएको छ। ड्रामालाई त बुझ्नु छ नि। यसलाई भनिन्छ- हार र जितको खेल। यहाँको नै यो खेल हो, यसमा तिम्रो पारट छ। तिमी ब्राह्मणहरूको सबै भन्दा उच्च पारट छ- यस ड्रामामा। तिमी सारा विश्वको मालिक बनछौ, धेरै सुख भोग्छौ। तिम्रो जति सुख अरू कसैले भोग्न पाउँदैन। नाम नै छ स्वर्ग। यो हो नरक। यहाँको सुख काग विषटा समान छ। आज लखपति छन्, अरूको जनममा के बनछन्? थाहा कहाँ हुन्छ र। यो हो नै पाप आतमाहरूको दुनियाँ। सत्ययुग हो पुण्य आतमाहरूको दुनियाँ। तिमी पुण्य आतमा बनिरहेका छौ, त्यसैले कहिल्यै पनि पाप गरनु हुँदैन। जहिले पनि बाबासँग सीधा चलनुपर्छ। बाबा भननुहुन्छ- मेरो साथमा धर्मराज सदैव हुन्छ नै, दवापरदेखि लिएर। सत्ययुग तरेतामा मेरो साथमा धर्मराज रहँदैन। दवापरदेखि लिएर तिमीले मेरो लागि दान पुण्य गर्दै आइरहेका छौ। ईश्वर अर्पण भन्छन् नि। गीतामा श्रीकृष्णको नाम राखनाले लेखिदिएका छन्- श्रीकृष्ण अर्पणम्। फल दिने त एक बाबा नै हुनुहुन्छ त्यसैले श्रीकृष्ण अर्पणम् भन्नु गलत हो। ईश्वर अर्पण भन्नु ठीक हो। श्रीगणेश अर्पण भन्नाले केही पनि मिल्दैन। फेरि पनि भावनाको फल केही न केही दिँदै आएको छ सबैलाई। मलाई त कसैले जान्नेका छैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले नै जान्नेका छौ- हामीले सबै थोक शिवबाबालाई समर्पण गरिरहेका छौं। बाबा पनि भननुहुन्छ- म आएको छु तिमीलाई २१ जनमको वरसा दिन। अहिले हो नै झर्ने कला। रावण राज्यमा जति पनि दान पुण्य आदि गरिन्छन्, पाप आतमाहरूलाई नै दिनछन्। कला कम हुँदै जान्छ। मुश्किलले केही मिल्छ भने पनि अल्पकालको लागि। अब त तिमीलाई २१ जनमको लागि मिल्छ। त्यसलाई भनिन्छ रामराज्य। यसतो भनिदैन त्यो ईश्वरको राज्य हो। राज्य त देवी देवताहरूको हो। बाबा भननुहुन्छ- मैले राज्य गरिदिन। तिम्रो जुन आदि सनातन देवी देवता धर्म थियो, जुन अहिले परायः लोप छ। त्यो अहिले फेरि स्थापना भइरहेको छ। बाबा त कल्याणकारी हुनुहुन्छ नै, उहाँलाई भनिन्छ सत्य बाबा। तिमीलाई सत्य ज्ञान दिइरहनु भएको छ, आफ्नो र रचनाको आदि-मध्य-अनन्त्यको। बाबाले तिमीलाई बहेदको इतिहास-भूगोल सुनाउनु हुन्छ। कति जबरजस्त कमाई छ। तिमी चक्रवर्ती राजा बनछौ। उनीहरूले फेरि त्यो हिंसाको चक्र बनाइदिएका छन्। वास्तवमा यो हो ज्ञानको चक्र। तर यो ज्ञान त परायः लोप हुन्छ। तिम्रा यी मुख्य चित्र हुन्- एकातरफ तरिमूर्ति, अर्कातरफ वृक्ष र चक्र। बाबाले समझाउनु भएको छ- शास्त्रहरूमा त कल्पको आयु लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। सारा धागो नै अलझिएको छ। बाबा सिवाय कसैले यस धागोलाई खोल्न सक्दैन। बाबा स्वयं समुख आउनु भएको छ। भननुहुन्छ- मलाई ड्रामा अनुसार आउनु नै पर्छ। म यस ड्रामामा बाँधिएको छु। म आउँदै आउँदिन- यसतो हुन सक्दैन। यसतो पनि होइन- मैले आएर मरेकालाई ब्यूँताइदिन्छु या कसैलाई बिरामीबाट छुटाइदिन्छु। धेरै बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा मलाई कृपा गरनुहोस्। तर यहाँ कृपा आदिको कुरा हुँदैन। तिमीले मलाई त्यसैले कहाँ बोलाएका हो र- आशीर्वाद दिनहोस्, मलाई कुनै घाटा नपरोस्। तिमीले बोलाएका हो नै, हे पतित-पावन आउनुहोस्। दुःख-हरता सुख-करता आउनुहोस्। शरीरको दुःख-हरता त डाक्टरहरू पनि छन्। म कुनै त्यसको लागि आउँछु र! तिमीले भन्छौ- नयाँ दुनियाँ स्वर्गको मालिक बनाउनुहोस् वा शान्ति दिनहोस्। यसतो भन्दै नौ- आएर मलाई बिरामी निको पारिदिनुहोस्। सदैव शान्ति वा मुक्ति त मिल्न सक्दैन, पारट त खेल्नु नै छ। जो पछाडि आउँछन्, उनलाई कति शान्ति मिल्छ! अहिले समझ आइरहन्छन्। यति समय त शान्तिधाममा रहे नि। ड्रामा अनुसार जसको पारट छ, उही आउँछ। पारट फेरिन सक्दैन। बाबाले समझाउनु हुन्छ- शान्तिधाममा त धेरै आतमाहरू रहन्छन्, जो अनन्तिममा

आउँछन्। ड्रामा यसतै बनेको छ। पछाडि रहने आतमाहरू अनतिममा नै आउनु छ। वृक्ष यसतो बनेको छ। यी चित्र आदि जुन बनाएका छन्, सबैमा तिमीले समझाउनु छ। अरू पनि चित्रहरू निसकिदै जान्छन्, कल्प पहिला जसरी नै निसकिन्छन्। ८४ को विसतार कल्प-वृक्षमा पनि छ। ड्रामा चक्रमा पनि छ। अब फेरि सिँढी पनि निसकेको छ। मनुष्यले त केही पनि जान्ने का छैनन्। मानौं बिलकुलै बुद्ध हुन्। अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ परमपिता परमात्मा, जो ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर हुनुहुन्छ, उहाँले हामीलाई यस तनद्वारा पढाइरहनु भएको छ। बाबा भननुहुन्छ- म आउँछु नै उनमा, जो पहिला सुरुमा विश्वको मालिक थिए। तिमीले पनि जान्ने का छौं- अवश्य हामी पनि ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण बनछौं। गीतामा त यो कुरा छुँदै छैन। बाबा भननुहुन्छ- यी स्वयं नै नारायणको पूजा गर्ने वाला थिए, टर्नेमा यात्रा गर्दा पनि गीता पढ्थे। मनुष्यले समझ्ने- यो त धेरै धर्मात्मा रहेछ। अहिले ती सबै कुरा बिरसिदै जानु छ। फेरि पनि यिनले गीता आदि पढे का छन्। बाबा भननुहुन्छ- मैले यो सबै कुरा जान्दछु। अहिले तिमीले यो विचार गर- हामी कसको अगाडि बसेका छौं? जसबाट विश्वको मालिक बनछौं, फेरि उहाँलाई घरी-घरी किन बिरसिन्छौं? बाबा भननुहुन्छ- तिमीलाई १६ घण्टा फरी दिनछु, बाँकी आफ्नो सेवा गर। आफ्नो सेवा गरछौं मतलब विश्वको सेवा गरछौं। यति पुरुषार्थ गर, कर्म गर्दै कम से कम ८ घण्टा बाबालाई याद गर। अहिले सारा दिनमा ८ घण्टा याद गर्न सक्दैनौं। तयो अवस्था जब हुन्छ, तब समझ्नेछन्- यसले धेरै सेवा गरछु। यसतो नसमझ- मैले धेरै सेवा गरछु। भाषण धेरै फस्टकलास गरछु तर योग बिलकुल छैन। योगको यात्रा नै मुख्य हो। बाबा भननुहुन्छ- शिरमा विकर्मको बोझ धेरै छ, त्यसैले सबै उठेर बाबालाई याद गर। २ देखि ५ बजे समय हुन्छ फस्टकलास वायुमण्डल। आतमा राती आत्म-अभिमानि बन्छ, जसलाई निद्रा भनिन्छ। त्यसैले बाबा भननुहुन्छ- जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर। अब बाबा भननुहुन्छ- मनमनाभव। यो हो चढ्ती कलाको मनत्र। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबासँग सीधा र सत्य भएर चलनु छ। कल्याणकारी बाबाका बच्चा हौ, त्यसैले सबैको कल्याण गर्नु छ। सपूत बननु छ।

२) कर्म गर्दै कम से कम ८ घण्टा यादमा अवश्य रहनु छ। याद नै मुख्य हो, यसबाट नै विकर्महरूको बोझ उतारनु छ।

वरदान:- पुरुषार्थ शब्दलाई यथार्थ रीतिले प्रयोग गरेर सदा अघि बढ्ने श्रेष्ठ पुरुषार्थी भव
कुनै बेला पुरुषार्थी शब्द पनि हार खाँदा वा असफलता प्राप्त हुँदा राम्रो कवच बन्छ। जब कुनै पनि गलती हुन्छ भने भनिदिन्छौं- म त अहिले पुरुषार्थी हुँ। तर यथार्थ पुरुषार्थीले कहिल्यै हार खान सक्दैन किनकि पुरुषार्थ शब्दको यथार्थ अर्थ हो स्वयंलाई पुरुष अर्थात् आत्मा समझेर चलनु। यसतो आत्मिक सन्धितिमा रहने पुरुषार्थीहरू सदैव लक्ष्यलाई सामुन राखेर चलन्छन्, उनीहरू कहिल्यै रोकिदैनन्, हिममत उल्लासलाई छोड्दैनन्।

सलोगन:- मास्टर सर्वशक्तिमानको स्मृतिमा रहने गर- यस स्मृतिले नै मालिकपनको स्मृति दिलाउँछ।